

je zatoženec na silovit način ona poškodovanja svoji soprogi prizadejal, katera so vsled prevelike zgube krvi njeno smrt proužročiti morala. Zavrnitev ničnosti pritožbe proužročuje, da mora uložitelj ničnosti pritožbe vse stroške tega pravnega sredstva trpeti.

O odškodni dolžnosti države.

Nasproti nedolžnim zasačencem in obsojencem govoril je dne 9. novembra t. l. v Lipsiji jako zanimivo odvetnik Stenglein. Po zgodovinskem razmotanji vsega vprašanja izrekel se je z vso odločnostjo zato, da je pravna dolžnost državi, da nedolžne zasačence in obsojence primerno odškoduje. Kakor se predolg preiskovalen zapor odračuni od pripoznane zaporne kazni, kakor država eksproprijiranemu polno odškodnino plača, sodnijsko pričo za zamudo časa odškoduje, pri puntu nastalo škodo povrne: ravno tako se mora tudi za nedolžni zapor odškodovati, katerega je naložila posameznemu državniku. Če država od posameznega državljana kaj zahteva, nastane za-njo odškodna dolžnost. Ako tedaj država od posameznega zaradi kake sumnje, da je zvršil ta ali oni kaznjivi čin, zahteva, da se svoji prostosti odpove, je to največje zahtevanje, in v takem slučaju je na vsak način opravičeno, da svoje prostosti oropani, kakor hitro se nekrivega skaže, zahteva od države popolno odškodovanje škode, katero trpel je vsled zopora (bodisi preiskovalnega ali pa vsled obsojenja). Z jako izvrstnimi besedami obrne se govornik proti različnim ugovorom, kateri se terjatvi za odškodno dolžnost države proti stavijo. Tukaj se Stenglein odločno izreka proti posredovalnemu mnenju, katero je pred kratkim generalnega štaba odvetnik dr. Schwarze v posebni brošuri tako predruožčil, da se more v posebnih slučajih odškodovanje dovoliti le, ker je tako prav. Temu nasproti naglašja Stenglein pravno dolžnost države ter kaže po vsej pravici na to, da država ne more tega ali onega storiti, kar se spodobi ali kar je prav, — na stroške davkopljačevalcev. Ako se ugovarja, da v zasačenji kakega močno sumnega, ki se je po zakonitih naredbah izvršilo, ni ničesar protizakonitega, akoravno se je pozneje njegova nedolžnost skazala, mora se na to odgovarjati, da imamo tu vendar le opraviti z

zasačenjem nedolžnega, in da bi bilo nelogično, ako bi se reklo, če se je zasačenje v imenu zakona zvršilo, da potem država ni odgovorna za nasledke zasačenja kakega nedolžnega, zasačenja namreč, katero se je pozneje za materialno neopravičeno skazalo, akoravno je bilo opravičeno formalno. Proti glavnemu ugovoru, da vstavljenje obravnavanja vendar še ne pomeni nedolžnosti zasačenega, in da bi pravnemu čutu škodovalo, ko bi kak krivec, ki se je izpustil zaradi pomanjkanja dokazov, vrhu tega še odškodnino dobil, govornik naglaša, da se morejo taki slučajji izjemno in le redko kdaj zgoditi, in da mora ne glede na to načelo veljati, da oni velja za nekrivega, kateremu se ni moglo dokazati, da je kriv. Slednjič govori govornik tudi še o denarnih nasledkih pravnega principa, za katere se poteza. Ugovor, kateri se s tem bremenom utemeljuje, je popolnem ničev, ker če se v Švici proti temu bremenu ne pritožujejo, bi se to v Nemčiji tudi ne zgodilo. Poleg tega pa ta ugovor tudi ni preveč častit; kajti v pravnej državi vendar ne sme zaradi potrošenja nekaterih sto tisočev mark zaostajati izpolnitev pravne dolžnosti!

Motenje posestva ni, ako prepové in brani kaka samoupravna občinska oblast občanom v gotovem času pašo po svojih njivah.

Helena K. je tožila Jakoba K., podžupana v Z. zaradi motenja v mirni posesti, trdeč, da je K. kot podžupan samolastno prepovedal, da ne sme noben posestnik tudi po lastnih njivah posebej pasti, ampak da se mora vsa soseskina živina pasti skupno pod varstvom občinskega pastirja, in da je na podlagi te prepovedi 4. septembra 1882 ukazal zarubiti in v občinski hlev odgnati jednega konja, katerega je tožnica pustila pasti na svoji njivi, imenovani „v zratnik.“ Tožnica trdi, da je dosedaj vsako leto svoje konje pustila pasti po svojih njivah, in da ji tega nikdo ni branil. Toženi jo je torej motil v mirni posesti in v uživanji njive „v zratnik“ in tožnica je stavila zahtevo, kakor je navaden pri tožbah zaradi motenja posesti.